

Arrest

**nr. 121 769 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KERKHOF, die loco advocaat L. DELBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 mei 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 30 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07/05/2013 werd ingediend door (...)

Om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Meneer diende op 07/05/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij legt ter ondersteuning van zijn aanvraag de volgende stavingsstukken voor: een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd in Nederland, een Nederlandse zorgpolis en twee loonfiches.

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, volgens art. 50 §2, 4° van het KB 08/10/1981, onder andere te bewijzen voldoende en regelmatige inkomsten te hebben. De bestaansmiddelen, bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15/12/1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wanneer we de voorgelegde documenten nader analyseren, dienen we vast te stellen dat betrokkene zijn bestaansmiddelen blijkt te halen uit een tewerkstelling in Nederland. Het contract bij de Nederlandse werkgever werd afgesloten voor bepaalde tijd en liep ondertussen af op 25/08/2013. De loonfiches die betrokkene voorlegt dateren allen van voor zijn aanvraag (februari en maart 2013). Bovendien had de eerste loonfiche betrekking op de maand waarin betrokkene in dienst kwam en kan deze niet als representatief worden beschouwd om de hoogte van zijn bestaansmiddelen na te gaan. Behalve deze twee verouderde loonfiches, worden geen actuele bewijzen van bestaansmiddelen worden niet meer voorgelegd, zodat niet kan worden vastgesteld of meneer nog steeds in dienst is bij de Nederlandse werkgever. Gezien het contract van betrokkene ondertussen ook afliep op 25/08/2013, kan de verdere regelmaat van de bestaansmiddelen niet worden vastgesteld. De betrokkene legt aldus onvoldoende bewijs voor dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (artikel 40, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980).

Het recht op verblijf wordt tevens geweigerd om redenen van openbare orde.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde: de heer (...) werd op 09/02/2012 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens a) diefstal; b) inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, namelijk het verbouwen van planten waaruit cannabis kan worden getrokken. Hij werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 2000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden. Gelet op de ernst van de feiten en het recente karakter met kans op herhaling, dient het verblijf van meer dan drie maanden dan ook te worden geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt dat zij belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing gefundeerd op een eerdere stafrechtelijke veroordeling en het daaraan verbonden gevaar voor de openbare orde. Zij verwijst naar rechtspraak waaruit blijkt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid inhoudt en dat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om te motiveren dat men een gevaar is voor de openbare orde. Het persoonlijk gedrag moet onderzocht zijn. In casu meent de verzoekende partij dat de verwerende partij nagelaten heeft haar persoonlijk gedrag te onderzoeken. Er werd louter volstaan met de verwijzing naar de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen.

2.2. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een burger van de Unie te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar een eerder door deze Unieburger opgelopen veroordeling kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden enkel zou steunen op een strafrechtelijke veroordeling, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Het klopt dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakte van de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling doch er blijkt niet dat dit het determinerende motief betreft van de beslissing en dat verweerder enkel op deze grond de verblijfsaanvraag weigerde. Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder immers op de ernst en de recentheid in tijd van de feiten met kans op herhaling om te stellen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad waarin sprake was van een beslissing die louter steunde op een strafrechtelijke veroordeling bij de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De Raad wijst er voorts op dat het feit dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt om redenen van openbare orde op zich determinerend is in die zin dat deze motivering de bestreden beslissing kan schragen. De kritiek die de verzoekende partij in haar tweede middel uit is aldus gericht tegen een over-tollige motivering zodat de eventuele gegrondheid van deze kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve gaat de Raad evenwel over tot de bespreking van deze kritiek.

2.4. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, alinea 1, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet alsook schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht juncto de Europese richtlijn 2004/83/EG juncto artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij start met een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheids-plicht en stelt dat zij meende dat zij reeds voldoende stukken had bijgebracht ten tijde van de aanvraag

die aantoonde dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij ontving immers geen aanmaning om bijkomende stukken bij te brengen. Bovendien werd zij reeds ingeschreven op haar Belgisch adres zodat zij vermoedde dat zij geen verdere stappen in haar vestigingsaanvraag diende te ondernemen. Zij stelt thans een nieuw arbeidscontract te hebben ondertekend. Indien de verwerende partij zorgvuldig was geweest en actuele stukken had opgevraagd dan had verzoekende partij hieraan kunnen voldoen. Bij huidig verzoekschrift brengt zij alsnog de loonfiches van februari 2013 tot en met augustus 2013 bij alsook de arbeidsovereenkomst startend op 6 januari 2014 en eindigend op 27 juni 2014.

2.5. In zoverre de verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de Europese richtlijn 2004/83/EG juncto artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat zij nalaat aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM schendt zodat dit onderdeel niet beantwoordt aan de definitie van “middel”. Tevens laat zij na te duiden welke bepaling(en) van de richtlijn 2004/83/EG zij geschonden acht en op welke manier. Door ook op algemene wijze te verwijzen naar *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* terwijl er diverse algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het niet aan de Raad toekomt om uit dergelijke bewoordingen te gaan distilleren welk(e) beginsel(en) verzoekende partij precies geschonden acht en waarom, voldoet dit niet aan de definitie van “middel”. Ook op dit onderdeel is het middel onontvankelijk.

2.6. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.8. Verzoekende partij heeft op 7 mei 2013 een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, met name als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

In artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet erkend wil zien, dient over te leggen:

"a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;"

Verzoekende partij voegde volgende stukken toe aan haar aanvraag:

- contract bepaalde duur bij een Nederlandse werkgever geldig tot 25 augustus 2013,
- twee loonfiches van februari en maart 2013.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij slechts een contract van bepaalde duur neerlegde alsook verouderde loonfiches. Zij meent echter dat de verwerende partij niet zorgvuldig is geweest door haar geen actuele stukken te vragen.

Er dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het kwam aldus aan de verzoekende partij toe ervoor te zorgen dat zij de nodige stukken voorlegde in het kader van haar verblijfsaanvraag. Haar betoog dat zij ervan uitging dat zij geen verdere stappen meer diende te zetten in haar verblijfsaanvraag omdat zij ondertussen op haar Belgisch adres was ingeschreven kan niet overtuigen om voorgaande redenering te ontkrachten. Immers wist zij dat haar verblijfsaanvraag nog in onderzoek was bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij slechts voorlopig tot verblijf was toegelaten in afwachting van de behandeling ten gronde van haar verblijfsaanvraag. Zij kan bezwaarlijk voorhouden in de overtuiging te zijn geweest dat haar verblijfsaanvraag al definitief behandeld was.

2.9. Voorts wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de loonfiches van april tot en met augustus 2013 en de arbeidsovereenkomst van 6 januari 2014 die verzoekende partij thans bij het verzoekschrift voegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER